

Míša. Byl to náramný špindíra a neposedá. Nej-
ul včelíčkám med a od toho byl pořád celý za-
ta s maminkou ho chtěli umýt, učesat, ale kluk
rovíci a ne a ne dolů. Co naplat, museli na něho
buchu."

Barbucha?

Kubula se začal trást a povídá:

„Jemine, Kubo Kubikulo, na mě jde nějaká úzkost. Ty si tady vymýšlíš všelijaké věci, až jeden dostane strach. V lese bych se nebál, ale tady to smrdí opravdu tím Barbuchou. Nevíš, jestli dostal Míša své chloupky zase zpátky? Řekni, že je dostali!“

Na to Kuba Kubikula už mlčel a dělal, jako když spí.

BYLO DEVĚT HODIN, TMA A NOC. V KOVÁRNĚ JISKŘILO ohniště a z doutnajícího uhlí vystupoval dým. To se Kubulovi nelíbí. Vstane, odejde po špičkách ke dveřím a na chvíliku zdřímne. A jak tak tluče špačky, otevřou se dveře a vejde Barbucha. Už je tady. V Kubulovi hrkne, sotva že může promluvit.

„Hromy a stromy,“ povídá, „jdi si, strašidlo, na ošklivé medvědě, co kouše ptáčky. Jdi hned pryč!“

Barbucha však vrtí hlavou.

„Toto, miláčku, kampak bych se teď v noci mlátil? Udělej mi místo u ohně.“

